

Arrest

nr. 172 883 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt op 31 oktober 2012 België binnen op legale wijze en wordt gemachtigd tot verblijf tot 15 december 2012.

Op 17 juni 2014 wordt verzoekster gemachtigd tot een verblijf als student, ze wordt in het bezit gesteld van een A-kaart.

Verzoekster verlaat België en ontvangt op 17 februari 2015 een visum type C. Zij komt opnieuw België binnen.

Op 2 juli 2015 leggen verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 4 augustus 2015 registreert de ambtenaar van de burgerlijke stand deze verklaring in het bevolkingsregister.

Verzoekster dient op 1 september 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of een Belg, als partner in een duurzame relatie.

Op 26 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

(...)

in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.09.2015 werd ingediend door:

Naam: O.Q.

Voornamen: M.S.

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)1991

Geboorteplaats: Bogota

Identificatienummer in het Rijksregister: 91072456494

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- detail historiek dd. 02.06.2015, 08.06.2015, 02.07.2015, 08.07.2015, 04.08.2015 en 10.08.2015 waaruit blijkt dat hij op deze data bedragen ontving vanwege VCV Antwerpen en VDAB*
- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 29.09.2015 (WTS Hydraulics); bijhorende ioonfiche oktober 2015*

Volgens de meest recente gegevens was de referentiepersoon tewerkgesteld bij WTS Hydraulics. Echter, uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 29.01.2016. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat hij momenteel opnieuw tewerkgesteld is. Ook betrokkene legde geen bijkomende documenten betreffende zijn eventuele huidige bestaansmiddelen voor. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst dan ook geen zicht op de exacte aard en op het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit de voorliggende gegevens blijkt dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele , toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2" van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...)."

Op 15 maart 2016 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij wordt verzocht om tegen 15 juni 2016 bijkomende documenten voor te leggen.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster op 15 maart 2016 opnieuw een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische partner, waarbij zij volgende documenten voorlegde: een bewijs van samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag, betalingsbewijs federale bijdrage, bewijs twee jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag en een verklaring van wettelijke samenwoning. Gelet op het feit dat verzoekster opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, toont zij niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het indienen van huidige vordering. Het beroep tot nietigverklaring is bij gebrek aan belang onontvankelijk.”

3.2. In de synthesememorie antwoordt verzoekster hierop het volgende:

“Door verwerende partij wordt bij haar nota met opmerkingen opgeworpen dat verzoekster niet het vereiste belang zou hebben en het verzoekschrift dan ook onontvankelijk dient te worden verklaard. Zij baseert zich hiervoor op de nieuwe aanvraag die verzoekster deed dd. 15.03.2016 en waarvoor zij opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam om te stellen dat verzoekster niet over het rechtens vereiste belang zou beschikken bij het indienen van huidige vordering.

Het “belang” waarover een partij dient te beschikken, wordt niet door de wet omschreven. Het wordt aan de Raad overgelaten om dit begrip in te vullen, zolang de invulling van dat begrip niet in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de Raad er over waakt dat hij de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze toepast.

De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing benadeeld is en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel verschaft. Het kleinste belang volstaat.

In beginsel wordt aanvaard dat de verzoekende partij die op afdoende wijze aantoont dat haar een beslissing is verleend houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, daardoor alleen al doet blijken van het wettelijk vereiste belang bij de nietigverklaring van deze beslissing. Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofde van die verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat. Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

Het loutere feit dat verzoekster een nieuwe aanvraag heeft ingediend, creëert op zich geen onherroepelijk vastgesteld recht en bij de eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zou de verwerende partij de voorwaarden vervat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dienen toe te passen. Verzoekster heeft op dat vlak nog steeds een actueel belang bij haar beroep.

Daarenboven omvat de bestreden beslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan het wel degelijk vaststaat dat dit uitvoerbaar bevel in hoofde van verzoekster een nadeel veroorzaakt en dat de vernietiging ervan haar een tastbaar voordeel verschaft.

Verwezen kan worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 13.03.2012 waarin wordt gesteld:

“Het kan niet ontkend worden dat een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van de verzoekende partij uit zijn aard alleen al een nadeel in haar hoofde veroorzaakt en dat de vernietiging ervan haar een tastbaar voordeel verschaft. Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofde van de verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat.

Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

Alhoewel de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft zij, tenzij concrete elementen dit weerleggen, in beginsel een voldoende belang bij het onderdeel dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de thans bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), zodat het onderdeel met betrekking tot het bevel er in rechte niet kan worden afgesplitst, moet worden geconcludeerd dat de verzoekende partij in beginsel het actuele karakter van haar belang niet verliest door de inwerkingtreding van de voormelde nieuwe wetsbepalingen."

Verzoekster heeft dan ook wel degelijk belang bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing, minstens belang bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten hetgeen wegens de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is. Er worden daarenboven geen concrete elementen door verwerende partij opgeworpen om dit vermoeden tot belang te weerleggen.

Verzoekster beschikt dan ook over het rechtens vereiste belang. Het beroep tot nietigverklaring is dan ook ontvankelijk."

3.3. Ter terechtzitting antwoordt de advocaat van de verzoekende partij dat het belang van de verzoekende partij erin bestaat dat de tweede aanvraag nog niet positief werd beantwoord. De nieuwe aanvraag kan immers beïnvloed worden door het resultaat van huidig beroep.

3.4. Verzoekster heeft op 15 maart 2016 een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend, doch deze aanvraag is nog steeds hangende en onbeslist, zodoende heeft verzoekster *in casu* dan ook nog een belang bij de behandeling van haar beroep tegen de bestreden beslissing van 26 februari 2016.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In de synthesememorie voert verzoekster het volgende aan:

"Eerste en enige middel: schending van artikel 40 §1 lid 2 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de redelijkheidsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Uiteenzetting:

Verzoekster blijft nog steeds van mening dat de bestreden beslissing niet steunt op een deugdelijke feitenvergaring zoals vereist is voor het zorgvuldigheidsbeginsel waaraan de beslissende overheid onderhevig is.

De verwerende partij verwijst thans niet meer naar het arrest van de Raad van State nr. 222.809 dd. 12.03.2013, doch wel naar arrest nr. 162.435 dd. 19.02.2016 om aan te tonen dat de verantwoordelijkheid wel degelijk bij verzoekster zou liggen.

Verzoekster kan zich niet vinden in het gegeven dat alle verantwoordelijkheid bij haar wordt gelegd. Verwerende partij heeft gewacht tot de voorlaatste dag (26 februari is een vrijdag, 29 februari een maandag) om de aanvraag van verzoekster dd. 1 september 2016 te weigeren. (6 maanden) Verzoekster voldeed gedurende deze maanden wel degelijk aan de voorwaarden voor een aanvraag gezinshereniging. Zij bracht documenten naar voren dat haar partner voldoende bestaansmiddelen had, waaronder een arbeidscontract van onbepaalde duur. Nadien, in de maand februari, besliste dhr. D. K. om dit contract op te zeggen en een opleiding aan te gaan bij de Universiteit te Antwerpen voor 2 jaar. Zij waren van plan om intussen bij de ouders van dhr. D. K. te gaan wonen dewelke eveneens beide personen kunnen ondersteunen.

In casu, stelt verwerende partij letterlijk in haar beslissing dat er "uit de voorliggende gegevens blijkt dat de Belgische onderdaan op onvoldoende wijze over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt".

Thans stelt verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat er geen bestaansmiddelen voorliggen hetgeen verwerende partij afleidt uit het gegeven dat zij geen zicht zouden hebben op het netto-bedrag van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Conform de inhoud van de bestreden beslissing liggen er echter wel degelijk bestaansmiddelen voor, doch zou dit onvoldoende worden aangetoond. Indien men als gemachtigde dit oordeel is toegedaan, heeft men wel degelijk de verplichting om in concreto een behoefteanalyse te maken. Hiermee schendt de bestreden beslissing artikel 42 §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zodat:

De bestreden beslissing heden vernietigd moet worden wegens een schending van artikel 40 §1 lid 2 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de redelijkheidsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel;"

4.2. In de nota had de verwerende partij het volgende geantwoord op het middel aangevoerd in het verzoekschrift:

“In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 40 §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing niet steunt op een deugdelijke feitenvergaring en stelt wel degelijk aan de voorwaarden voor gezinshereniging te voldoen. Zij vervolgt dat er geen behoefteanalyse werd gedaan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist dat haar partner niet meer tewerkgesteld is bij zijn werkgever sedert 29 januari 2016 en er evenmin blijkt of hij thans opnieuw zou tewerkgesteld zijn. Derhalve had het Bestuur dan ook geen zicht op het netto-bedrag van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en werd terecht afgeleid dat de referentiepersoon thans niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Aangezien er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit te voeren en daaromtrent evenmin te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekster in dit verband om bijkomende inlichtingen te verzoeken.

Niettegenstaande verzoekster het niet eens is met de verwijzing naar een arrest van de Raad van State aangaande de actualisatie van haar aanvraag, ligt de verantwoordelijkheid hiertoe wel degelijk bij haar.

De zorgvuldigheidsplicht vereist dat het aan verzoekster toekomt om naar aanleiding van haar aanvraag alle nuttige stukken over te maken teneinde haar aanvraag te actualiseren.

“De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.” (RvV nr. nr. 162 435 van 19 februari 2016).

Het enige middel is ongegrond.”

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbestluit) en artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een andere familielid van een burger van de Unie. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

4.6. Verzoekster voert aan dat er wel degelijk bestaansmiddelen werden aangetoond zodat de verwerende partij de aanvraag onvoldoende en onzorgvuldig onderzocht heeft alsook dat er, omdat er bestaansmiddelen werden aangebracht maar deze onvoldoende bleken, een behoefteanalyse op initiatief van het bestuur zelf moest worden uitgevoerd.

4.7. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeksters Belgische partner niet meer tewerkgesteld was bij zijn werkgever sedert 29 januari 2016. De bestreden beslissing dateert van 26 februari 2016. Uit de beschikbare gegevens kon de gemachtigde niet opmaken dat verzoeksters partner ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing opnieuw tewerkgesteld was. Verzoekster legde geen bijkomende documenten betreffende zijn eventuele nieuwe bestaansmiddelen voor. De gemachtigde heeft daaropvolgend geoordeeld dat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens het bestuur dan ook *“geen zicht (heeft) op de exacte aard en op het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon”*. Waarna de gemachtigde concludeert in de motivering van de bestreden beslissing van 26 februari 2016 dat uit de voorliggende gegevens op onvoldoende wijze blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

4.8. De Raad merkt op dat verzoekster niet betwist dat haar partner niet meer tewerkgesteld was bij zijn werkgever sedert 29 januari 2016 en dat er evenmin blijkt of hij thans opnieuw zou tewerkgesteld zijn.

Gelet op de vaststellingen in punt 4.7. en 4.8. en gelet op het gebrek aan informatie over actuele bestaansmiddelen, is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur oordeelt geen zicht te hebben op het netto-bedrag van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en werd terecht afgeleid dat op onvoldoende wijze blijkt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

4.9. De beoordeling door de gemachtigde van verzoeksters aanvraag dient inderdaad te gebeuren op het moment dat deze overgaat tot het nemen van de beslissing en niet op het moment van de aanvraag, *in casu* 1 september 2015. Verzoekster kan slechts een recht op verblijf laten gelden nadat werd vastgesteld dat zij voldoet aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden. De gemachtigde besliste hierbij overigens binnen de wettelijk voorziene termijn van 6 maanden zoals gestipuleerd in artikel 42 van de vreemdelingenwet.

4.10. Aangezien het bestuur “*geen zicht (heeft) op de exacte aard en op het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon*”, in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet werd dan ook terecht niet overgegaan tot de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en diende daaromtrent evenmin gemotiveerd te worden in de bijlage 20 noch moest verzoekster in dit verband om bijkomende inlichtingen worden gevraagd.

Zoals uit de tekst van het hierboven geciteerde artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt, dient de verwerende partij immers een behoefteanalyse uit te voeren “*indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is*”.

In de bestreden beslissing van 26 februari 2016 wordt, zoals reeds gesteld, over de bestaansmiddelen overwogen dat op basis van de voorgelegde bewijzen het bestuur “*geen zicht heeft op de exacte aard en op het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit de voorliggende gegevens blijkt dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing van 26 februari 2016 op grond van een correcte feitenvinding en niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie komt dat op basis van de stukken van het administratief dossier niet kan worden vastgesteld of voldaan is aan de voorwaarde. Bijgevolg, indien verzoekster geen voldoende duidelijk bewijs van bestaansmiddelen voorlegt of indien de voorgelegde stukken de verwerende partij niet toelaten om hierover een oordeel te vormen, moet de verwerende partij niet overgaan tot een behoefteanalyse.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St*, Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt bovendien dat de hypothese die gevisieerd wordt door artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet waarin een behoefteanalyse moet worden gemaakt, deze is waarbij de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (*cf.* RvS 16 december 2014, nr. 229.571). *In casu* is dit niet het geval, gezien er *in casu* niet kan worden vastgesteld of aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen is voldaan.

4.11. Niettegenstaande verzoekster het niet eens is met de verwijzing naar een arrest van de Raad van State aangaande de actualisatie van haar aanvraag, ligt de verantwoordelijkheid hiertoe wel degelijk bij haar. De zorgvuldigheidsplicht brengt mee dat het aan verzoekster vrij staat en toekomt om naar aanleiding van een door haar ingediende aanvraag alle nuttige stukken over te maken teneinde haar aanvraag te actualiseren en dit tot op het moment waarop de beslissing genomen wordt.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster de mogelijkheid had om alle stukken voor te leggen die zij nuttig achtte. Op de bijlage 19ter, die aan verzoekster werd afgeleverd nadat zij haar aanvraag indiende op 1 september 2015, staat vermeld wat verzoekster precies diende bij te brengen. Verzoekster was er bijgevolg van op de hoogte dat zij bewijsstukken diende bij te brengen dat de referentiepersoon over

“stabiële, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” beschikt, conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet, alsook binnen welke termijn.

4.12. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Bij de beoordeling van de bestreden beslissing van 26 februari 2016 kan dan ook geen rekening gehouden worden met de stukken die bijgebracht werden bij de aanvraag van 15 maart 2016.

4.13. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. De schending van de artikelen 40ter en artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

4.14. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan evenmin worden aangenomen. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Verzoekster betwist dit overigens niet. Deze stukken worden vermeld in de bestreden beslissing en de verwerende partij geeft haar beoordeling daarvan weer. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er bij het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding.

4.15. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET